

Arrest

**nr. 129 067 van 10 september 2014
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de gemeente Willebroek.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 5 maart 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de gemeente Willebroek van 3 februari 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 12 maart 2014 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 juni 2014.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VANDERSTRAETEN, die loco advocaat C. NTAMPAKA verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De burgemeester van de gemeente Willebroek neemt op 3 februari 2014 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 10 februari 2014 ter kennis worden gebracht, betreffen de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Verweerder verschijnt niet ter terechtzitting en is evenmin vertegenwoordigd. Blijkens het rechtsplegingsdossier werd hij nochtans regelmatig opgeroepen voor de terechtzitting. Gelet op artikel 39/59, § 2, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) wordt hij derhalve geacht in te stemmen met het beroep. Deze vaststelling heeft evenwel niet tot gevolg dat de Raad het beroep ook automatisch dient in te willigen wanneer toch blijkt dat de vordering onontvankelijk is of de voorwaarden voor toewijzing kennelijk niet zijn vervuld (cfr. RvS 8 november 1999, nr. 83.348; RvS 20 maart 2001, nr. 94.124; 21 oktober 2005, nr. 150.057), doch heeft slechts tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde, desgevallend ontwikkeld in de nota met opmerkingen van de verwerende partij, niet dient te beantwoorden (zie ook RvS 13 mei 2014, nr. 227.364 en RvS 2 september 2014, nrs. 9904 (c), 9907 (c), 9908 (c), 9909 (c) en 9911 (c)). Een onderzoek van het beroep is derhalve vereist.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een eerste en enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de rechten van verdediging, van *“de rechtsbeginselen van zorgvuldigheid en nauwkeurigheid in de motivering van de administratieve handelingen”* en van *“het rechtsbeginsel volgens hetwelk de administratie gehouden is om te beslissen rekening houdende met alle elementen van de zaak”*.

3.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet de partijen bij beschikking van 10 juni 2014 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. Deze beschikking werd op 10 juni 2014 per aangetekende zending aan de partijen overgemaakt.

3.3. Verzoekster richt op 23 juni 2014 een schrijven aan de Raad, waarin zij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoekster kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoekster de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 21 augustus 2014 staat het volgende vermeld: *“De Kamervoorzitter wijst de partijen op de grond van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij wenst enkele elementen van de beschikking aan te kaarten. Zij meent dat er wel hinderpalen worden uiteengezet waarom het gezinsleven met haar partner in haar land van herkomst niet kan worden verdergezet en deze hinderpalen tevens blijken uit het administratief dossier. Meer bepaald geeft de verzoekende partij aan dat haar partner in België werkt, er een huurovereenkomst is aangegaan en er op legale wijze verblijft. De verzoekende partij benadrukt in België te studeren, geïntegreerd te zijn en een relatie te hebben. Dit alles wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM en vormt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel omdat er geen rekening mee werd gehouden door de verwerende partij in de bestreden beslissing. Gelet op de vaststelling dat de verwerende partij niet verschenen is, noch werd vertegenwoordigd, vraagt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing wordt vernietigd.”*

3.5. Het komt verzoekster die in het verzoekschrift een schending van artikel 8 van het EVRM opwerpt toe om in het verzoekschrift klaar en duidelijk de hinderpalen uiteen te zetten die verhinderen dat zij haar gezinsleven met haar partner verderzet in haar herkomstland of elders, quod non. Evenmin volstaat het om op een algemene wijze te verwijzen naar de elementen van het dossier, die niet meer

bevatten dan stukken die werden ingediend ter ondersteuning van de vestigingsaanvraag. De Raad merkt op dat zelfs indien de elementen die verzoekster opsomt ter terechtzitting – waarbij dient te worden opgemerkt dat deze niet werden opgeworpen in het verzoekschrift en waarmee, gelet op het gegeven dat geen nieuwe argumentatie kan worden ontwikkeld ter terechtzitting, hoe dan ook geen rekening kan worden gehouden – kunnen worden beschouwd als hinderpalen, zij niet aantoont dat de tijdelijke terugkeer naar haar herkomstland zonder haar partner om aldaar een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen een inbreuk vormt op artikel 8 van het EVRM (zie ook RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Waar verzoekster verder stelt dat in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met haar studies en integratie, benadrukt de Raad dat verzoekster een verblijfsaanvraag indiende als familielid van een burger van de Unie en zich aldus tevens in deze hoedanigheid kenbaar heeft gemaakt bij verweerder. Indien verzoekster een verblijf wenst op grond van haar studies dient zij hiervoor, zoals tevens in de beschikking werd aangegeven, de geëigende procedure op te starten. Er blijkt ook niet dat verzoekster haar elementen van integratie en studies kenbaar heeft gemaakt aan verweerder, zodat niet kan worden ingezien op basis waarvan verzoekster de verwachting koestert hieromtrent een overweging terug te vinden in de bestreden beslissing. Verder kan uit de bestreden beslissing ook niet worden afgeleid dat geen rekening werd gehouden met verzoeksters relatie. Aangezien haar verblijfsaanvraag uitdrukkelijk is gestoeld op deze relatie, heeft verweerder de aanvraag logischerwijze vanuit dit oogpunt onderzocht, doch vastgesteld dat geen bewijzen werden overgemaakt omtrent het duurzame en stabiele karakter van deze relatie. Ook omtrent dit aspect kan niet worden ingezien waarom verzoekster nog een verdere afweging verwacht terug te vinden in de bestreden beslissing. Ten slotte werd in de beschikking reeds gesteld dat artikel 8 van het EVRM geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt, wat maakt dat uit de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk dient te kunnen worden afgeleid of verweerder rekening heeft gehouden met de elementen die verzoekster beschermd acht door artikel 8 van het EVRM.

Verzoeksters brengt met haar uiteenzetting geen elementen aan die ertoe leiden anders te oordelen dan hetgeen reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind.

Het middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA